

Cristina Cintian

Metamorfoză

LETRAS
Promovăm autorii români

E toamnă, drag poet!

În memoria lui Adrian Păunescu

Neterminându-și tot ce-a vrut să spună
Și chiar de ar fi spus, n-am înțelege,
Abia acum îl venerăm ca rege
Când l-am pierdut pe veci din astă lume.

Și versul parcă și-a pierdut cuvântul,
I-atât de pustiit fără poet,
Nimic din lume nu mai e complet,
Adio, țară fără Păunescu!

O frunză se desprinde-ncet, treptat,
Și nici natura nu ne mai condamnă,
E toamnă, drag poet, e toamnă
Și-n noi, și-afar' și singuri ne-ai lăsat.

CUPRINS

Nu plânge, nu veni, nu spera	3
Metamorfoză	4
Cu sufletu-mi încătușat	6
Din acest infinit de safire	7
Ca valul pe țărmuri	8
Nebunul cu ochi de oțel	9
Salcâmul	10
De dragul tău	11
La braț cu natura	12
Povestea nerostită	13
Prieten drag	14
De-ar fi să se oprească timpul	15
Când versul pulsează în tâmple	16
Singura dorință	17
Fără adio	18
În freamătul frunzelor	19
O, floare albastră!	20
Nu zic nimic	21
Iubire imposibilă	22
Schimbare	23
Regăsire	24
Celui nostalgic de minciună	25
La monumentul din Brastavațu	26

Extaz 29

Suflarea unei alte ierni 30

Ultima frunză 32

Rezonanțe pierdute 33

Atât de străină 34

Orizont mort 35

Peisaje lunare 36

Ecoul morții 37

O floare fără culoare 38

Speranța târzie 39

Rondel 40

Artistului 41

Rondel 42

Fără tine 43

Atâtea intersecții 44

Voiesc să mai cred 46

Etapa de vis 47

Cum să nu mori 49

Tu 50

Pentru tine 51

Mai minte-mă! 55

Străinul din visul de mai 56

Rondel 58

Albastrul ucide 59

Onix 60

Rondel 61

Rondel 62

Fugind de iubire 63

Murise amorul 64

Las iluzia 64

Rondel 65

Rondel 66

Rondel 67

Când norii se vor duce 68

Rondel 69

Voi, cei ce iubiți 70

Ora serrata 71

Vei fi plecat 72

Iubisem un demon, actualul meu criminal 74

Toamna iubirii 76

Era târziu 77

Tu, stâncă înghețată 78

Doar venin și moarte 79

Indiferent 79

Rondelul mormintelor din noi 80

Doi ochi verzi de legendă 81

Rămâi aici 82

De-ai putea înțelege acestea toate 83

Blana neagră 84

Motanul s-a îndrăgostit 85
O ultimă zi de octombrie ucisă în mine 86
Primăvara mi te-a adus 87
De-ai fi rămas 88
Cât te iubesc 89
De voi mai fi în lume 90
Nu îmi dau pe-o moarte inima din piept 91
Iubirea noastră albastră fără de nicio cheie 93
Rămăsese doar focul iubirii aprins 94
Mă trimiseseseși spre cealaltă lume 95
Vine Eminescu 96
Să te mai am o clipă 97
Noi 97
Moarte clinică 98
Celor ce ieri mi-au înflorit durerea 101
Dar în zadar vin toate, de nu te am pe tine 103
Sistemul meu pierdut de diamante 105
Și n-ai venit 106
Iubire imposibilă 107
Interiorul unei primăveri eterne 108
Îmi curg prin vene ochii tăi 109
Peste măsură 110
Ce este omul 111
Am iubit doar demoni 112
Toamna asta-i a mea 113

Iubirea e mult mai mare 114
Floarea-de-colț 115
Iubirii adormite 116
Rugăciunea mea 117
O mână de moarte în viață mă ține 118
De-ai fi rămas 119
Înainte acestui suspin 120
O lume s-a oprit 121
Umbra 122
Sunt un copac 123
Să am somnul sfânt 124
Iubirile mele pierdute-n abis 126
Doar părerea că ești 127
Apus de soare 128
Furie 129
O viață-n filele de cărți 130
Cad ca un canar ce făr' de aripi moare 131
Sunt o păpușă cu ochi reci de vată 133
Un străin iubesc 134
Dacă toamna ar putea vorbi 135
Rondel 136
Iubirea devora 136
Cât aș fi vrut să mai rămâi o clipă 137
De vei veni 139
De n-ai fost vis 140

Așteptare 141

Ingerului negru 142

Dor fatal 143

M-aș stinge odată cu tine 144

Cerșindu-ți iubirea 145

Rondel 146

Spre cer 147

A fost 148

Mai cred în minuni everestice 149

Teiul 150

O frunză 151

E toamnă, drag poet! 152

Și ploua peste mine... Iubirea din ce în ce mai puternică.
 Indiferența o lăsam să mă domine și era întuneric.
 Nu puteam să mai scap, mă prinsese în cursă.
 Treptat, în mine-și înalță templu Iubirea Absolută.
 Simțeam cum membrele-mi se-nfîgeau în pământ,
 Paralizate... Ah, nu! Erau temelia iubirii sălbatice,
 Prin șolduri simțeam cum cineva construiește
 O scară, o scară spre crâncena moarte
 Îmi lua tot... Ah, cât mă disprețuiam că nu puteam să-mi
 ating identitatea pierdută,
 Prin bustu-mi auzeam sunete de ciocan și daltă
 Auzeam cum în mine inima scâncește în chinuri înalte
 Jumătate din mine devenise templu-al iubirii turbate
 Mă voiam pe mine, voiam să pot evada din ghearele-i
 satanice,
 Mă zvârcoleam într-o lume cumplită, o lume feroce
 Cu brațele-mi străine îmi sfâșiam fața și-mi loveam
 temelia înaltă
 Îmi voiam eul, îmi voiam identitatea pierdută,
 Doar un trăsnet puternic pe cer, nu, în mine se-aude!
 Aud o mistrie, aud fierăstrăul și-un ciocan simt în frunte.
 Din mâinile mele Iubirea ucigașă terasă-și zidește,
 Înărmurită, observ temelia-mi mânjită de sânge.
 Ah, Dumnezeule, mă voiam pe mine, voiam să pot
 plânge!
 Dar lacrimile-mi fuseseră furate demult,
 Pentru fabricarea parfumurilor scumpe. Inima-mi se
 transformase în cărămizi și lut.
 Cu groază simțeam fierăstrăul ce taie din tâmpla-mi o
 parte,

Pielea-mi era ciment tencuit proaspăt pe lângă tocuri de
 geamuri moarte.
 E noapte, nu!... e tot ea, Iubirea, Iubirea demonică-mi
 răpește vederea,
 Unde mi-e inima, unde-a ascuns-o ?... o simt cum
 încă bate.
 Trăiesc... nu!... trăiesc... trăiesc, dar în moarte
 Și plouă, și zarea rămăsese parcă șocată
 Și plouă peste-o ultimă urmă din mine, și plouă pe
 clădirea înaltă.

Cu sufletu-mi încătușat

Cu sufletu-mi încătușat,
Astăzi pot să mai rezist
Doar cu tristețe încărcat
De-atâta viață-amar-a obosit.

Astăzi mă simt în trupul meu străină
Să evadez aș vrea din el, de aș putea,
Căci m-a închis în temnița-i nebună.
Sunt sclava lui, el, închisoarea mea...

Din acest infinit de safire

Am crezut într-o picătură de rouă ca și când
Ar fi fost lângă mine o viață,
Dar în raze de soare am văzut-o picând,
Dispărând ca un munte de gheață.

Am crezut în prea mult efemer, am crezut
Că dacă te am pe tine am o lume întreagă,
Până când ai plecat, până când ai trecut
Peste visele mele, peste trupu-mi de fată.

Până când am văzut că nimic nu-i etern
Am crezut că pot să ating infinitul,
Am crezut în atingeri de stele pe-un țarm,
Îmbătat de-albe scoici pe nisipul...

Până când toată lumea-mi se stinse,
Am crezut că nu pleci, am crezut că te am,
Am crezut în speranțe iubite în van,
În privirea-ți de zeu ce din rai mă împinse.

Până când ai plecat am crezut în iubire,
Am crezut că-s în rai printre stele,
Dar te-ai smuls din acest infinit de safire
Și un gol a rămas în splendoarea din ele.

Ca valul pe țarmuri

Iubesc raiul valurilor ce aleargă spre țarm,
Iubesc primăvara cu splendoarea florilor ei,
Iubesc noaptea cu luna și cu stelele ei,
Atâta timp cât tu existi pentru mine, iubite.

Iubirea-mi la fiecare pas pe tine te cântă
În primăvară, în noapte cu lună și stele,
Peste tot este zâmbetul tău, precum cerul senin,
Precum valul pe țarmuri...

Nebunul cu ochi de oțel

Nebunul cu ochi de oțel
Mai crede că din nori construiește
Castele și scări de castel
Și crede că-ntr-însul trăiește.

Și fix el privește seninul
Sau norii ce gândul i-l cântă,
De lumea de afară-i străinul
Ce-n alta divină se-aruncă.

Nu știe de lumea de afară
Când alta imensă-l ascultă
Atinge fereastra murdară,
Cu gratii de dânsul făcută.

Și-atâta de mare e lumea
Din camera strâmtă el iese
În curtea în care întinde cununa
Unei albe virgine, unei albe crăieșe.

Și crede că din nori construiește
Ferestre și scări de castel
Și crede că-ntr-însul trăiește
Un rege cu ochi de oțel.

De secole de neuitat,
Stă neclintit și-uitării dat
Un biet salcâm.

Și ploi, și fulgere-a răbdat,
Ca un erou a suportat
Durerea-n taină.

Un călător dac-a trecut
A stat la umbra lui și-atât
Și a plecat.

Și tot așteaptă trilul des
De păsări ce au înțeles
Durerea lui.

Salcâmul n-a mai suportat
Când fulgerul i-a despiciat
Inima-n trei.

Când păsările vor sosi
Să cânte iar pe ramul lui
Va fi târziu.

De dragul tău

De dragul tău, iubite, mă pierd în doruri lungi
De dragul tău adorm pe note de extaz
Și visu-mi e sublim ca piatra de topaz
Prin el mă ții în brațu-ți, prin el ușor mă strângi.

Oriunde te-ai afla, de dragu-ți pot muri
Chiar de vei fi departe în alte lumi stinghere,
De drag am să te caut la rând prin fiecare
Chiar dacă ești în haos, chiar dacă voi muri.

Pedeapsa ta din treacăt ușor voi ridica-o
Și crucea vom purta-o pe umerii-nvăluți
De-atâta drag, iubite, de-atâta împlinire
De-a te avea și-n haos până în infinit.